

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. február hó 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

a különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás bűntette miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a Győri Törvényszék 2017. október 3. napján kihirdetett B.235/2014/32. számú ítéletét **megváltoztatja**.

vádlott neve vádlott által megvalósított bűncselekmények megnevezése és minősítése helyesen:

3 rb adócsalás bűntette [1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés].

Ezért a másodfokú bíróság vádlott neve vádlottat halmazati büntetésül 2 (kettő) év börtönbüntetésre és mellékbüntetésként 6.000.000,- (hatmillió) forint pénzmellékbüntetésre ítéli.

A kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni akként, hogy 15.000,- (tizenötezer) forintonként egy-egy napi szabadságvesztést kell számítani. Ha a főbüntetést végre kell hajtani, ennek fokozata a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésre is irányadó.

Az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadságra bocsátásra utaló rendelkezését mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletének bevezető rendelkezését akként pontosítja, hogy a bíróság - helyesen - 2017. június 9., július 4. , szeptember 27. és október 3. napján tartott tárgyalást.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2017. október 3. napján kihirdetett B.235/2014/32. számú ítéletében vádlott neve vádlott bűnösségét költségvetési csalás bűntettében /Btk. 396.§ (1) bekezdés a./ pont, (4) bekezdés a./pont/ állapította meg.

Ezért őt 2 év - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és 480 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 16.250 forintban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott összesen 7.800.000.-Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére a szabadságvesztésre történő átváltoztatásról, a szabadságvesztés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen vádlott neve vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést, az ügyész tudomásul vette az elsőfokú bíróság ítéletét.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.351/2017/1-I. számú átiratában a vádlott és védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta.

Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg.

Rámutatott, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, helytállóan vetette el a vádlott kölcsön jogcímre alapított védekezését, melyet a szakértői véleménnyel, tanúvallomások tartalmával, illetve az eljárás során beszerzett okiratok adataival logikai hiba nélkül cáfolt. Álláspontja szerint a vádlott és védője által bejelentett fellebbezések a bizonyítékok újraértékelését célozzák, mely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. Hivatkozott arra, hogy a tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a minősítést tekintetében pedig részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott Btk. helyett az elkövetéskor hatályos büntető törvénykönyv alkalmazásának, 3 rb a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette megállapításának lett volna helye a be nem vallott jövedelemadók összegeire figyelemmel. E bűncselekmények büntetési tétele 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés, a halmazati szabályokra figyelemmel a vádlottal kiszabható büntetés mértéke 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, szemben a Btk. szerinti minősítés esetén a vádlottal szemben kiszabható 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel. Így a büntetési tétel alsó és felső határára figyelemmel megállapítható, hogy a vádlottra nézve összességében az elkövetéskor hatályos törvény biztosít kedvezőbb elbírálási lehetőséget.

Felhívta a másodfokú bíróság figyelmét, hogy korrekcióra szorulnak a büntetéskiszabási körülmények is, így további súlyosító körülményként értékelendő a hasonló jellegű, költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottsága, valamint a halmazat.

A vádlottal szemben kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést méltányosnak tartotta azzal, hogy a haszonszerzési célból történő elkövetésre tekintettel pénzmellékbüntetés kiszabása is indokolt.

Az 1978. évi IV. tv. alkalmazása folytán szükségtelenné válik a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés, ezért az mellőzendő az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részéből. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit törvényesnek értékelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a vádlott terhére rótt cselekményeket 3 rb, az 1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntettének minősítse, a vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésként tekintse kiszabottnak, a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést pénzmellékbüntetésként tekintse kiszabottnak, mellőzze a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezést, az indokolást fenti módosításokra figyelemmel korigálja, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő fellebbezését írásban indokolta. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítéletábra a terheltet mentse fel az ellene emelt vád alól. Másodlagos indítványa az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 373. § (1) bekezdése III. a) pont alapján történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

Az ítélet megváltoztatására tett indítványát arra alapozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben ellentétes az iratok tartalmával, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, valamint az ítélet indokolásával indokolási kötelezettségének nem tett teljes körűen eleget, mérlegelési tevékenységéről nem teljes körűen adott

számot. Így nem adta magyarázatát annak, hogy a bizonyítékok egyesével és összességében miként alkotnak olyan zárt logikai láncot, melyből kétséget kizáróan következik a terhelt büntetőjogi felelőssége.

Hivatkozott arra, hogy szükséges annak vizsgálta is, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítási eszközökből származó bizonyítékokat maradéktalanul bevonta-e az értékelés körébe, az ítéletben követhető, ezáltal ellenőrizhető módon bemutatta-e a bizonyítékok mérlegelésének folyamatát, a ténybeli és jogi következtetések indokát. E körben álláspontja szerint az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a bizonyítási eszközök köre alkalmas lett volna arra, hogy az abból származó bizonyítékértékelés eredményeként megalapozott legyen a tényállás, mindenre kiterjedően azt nem indokolta, a tényállásban foglalt cselekmények jogi értékeléséhez kapcsolódó indokolásról ugyanezen a hiba állapítható meg. A korlátozott bizonyítékértékelés folytán nem volt megismerhető, milyen logika útján jutott el ítéleti bizonyossággal az elsőfokú bíróság a tényállásban rögzített tényekhez, és ezáltal a büntetőjogi felelősséget megalapozó ítélet meghozatalához. A védelem szerint ezért nem lehet állást foglalni, hogy az egyenkénti és együttes bizonyíték értékelés eredménye, az elsőfokú bíróság által megállapított tények mennyiben állnak összhangban a bizonyítás anyagával.

A bizonyítékok értékeléséről az elsőfokú bíróság tehát csak részben adott számot, azonban ez a hiányosság álláspontja szerint a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető, a rendelkezésre álló okiratok, vallomások és szakértői vélemény alapján a másodfokú bíróság érdemi felülbírálatot tud végezni az elsőfokú döntésben kifejeződő jogi következtetések helytállóságával kapcsolatban.

Részletesen rámutatott az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának álláspontja szerinti abból eredő hibáját, hogy az elsőfokú bíróság nem oldotta fel a bizonyítási eszközökben felmerül ellentmondásokat. E körben felvázolta, hogy szerinte mely bizonyíték és miként támasztja alá azt a vádlott által állított körülményt, hogy nem volt 2008. évet megelőzően adófizetési kötelezettsége a Kisokos értékesítéséből kapott összegek után, mivel az általa megkapott összegeket kölcsönként kapta. A védelem összefoglalóan kijelentette, hogy a törvényszék iratellenesen és önkényesen állapította meg, hogy a terhelti előadás a kölcsönrel kapcsolatban valótlan, miközben szerinte a kölcsön megtörténtét cáfoló bizonyíték az eljárás során nem került elő, így a terhelti állítást nem döntötte meg semmi sem. Kifejtette, hogy ha esetlegesen a terhelt nem tudta 100 %-osan bizonyítani azt, hogy kölcsönként kapott összegeket, az nem értékelhető a terhére, mivel nem a terhelt feladata az ártatlanságának bizonyítása, hanem a vádhatóságnak kellett volna az ellenkezőjét bizonyítania, ami a védelem szerint nem történt meg.

A védelem felvetette azt a problémakört is, hogy abban az esetben, ha a bíróság nem kölcsönként, hanem vételárelőlegként értékelné a vádirati összegeket, mikor kellett azt jövedelemként bevallania és a jövedelemadót megfizetnie.

Részletesen elemezte, hogy a bizonyítékok - igazságügyi adószakértői vélemény és A.A. adószakértő tanúvallomása - miként támasztják alá azt a vádlotti védekezést, hogy az adóellenőrzés lezárultáig nem tudott számot adni 2008. évi jövedelmeiről, továbbá kifejtette, mely körülmények cáfolják azt, hogy a vádlott megtéveszthette volna az adóhatóságot 2008. évi, valamint azon évi jövedelmei tekintetében, melyek az adóhatósági vizsgálattal érintettek voltak. Felrótta, hogy az elsőfokú bíróság indokolása nem tartalmazza, hogy hogyan is ejtette tévedésbe a védence az adóhatóságot.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására tett indítványa jogi alapjának összefoglalásaként kifejtette, hogy a költségvetési csalás törvényi tényállási elemei a fentiek miatt nem valósultak meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok a tévedésbe ejtést egyértelműen cáfolják (adóhatóság 2008-ban már ismerte a szerződést, valamint a vádlott abból várható jövedelmét, tovább a vádlott nem volt

jogosult az ellenőrzés időszaka alatt bevallást benyújtani, sőt a feljelentés a bevallási időszakot már megelőzte, így ez is kizárja azt, hogy tévedésbe lett volna ejtve az adóhatóság), valamint a költségvetésnek okozott kár összegének jelentős részét is cáfolják (tekintettel arra, hogy kölcsön után nincs adófizetési kötelezettség).

A fellebbezés eljárásjogi indokaként konkrétumot végül az indokolási kötelezettség elmulasztásán kívül nem jelölt meg, a vonatkozó jogszabályhelyek pontos beidézésével leírta viszont, mikor tekinthető az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlannak, illetve mit tehet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlanságának kiküszöbölésére.

Összefoglaló indítványában a büntetőügynek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nélküli, a terhelt bűncselekmény hiányában történő felmentésével záródó befejezését kérte, mivel az elsőfokú bíróság ítéletének hibái álláspontja szerint a másodfokú eljárásban kizárólag az iratok alapján helyrehozhatóak.

A másodfokú bíróság a nyilvános ülésén megjelent meghatalmazott védő fellebbezése írásbeli indokolásában írtak esszenciájaként elsődlegesen az hangsúlyozta, hogy fellebbezése elsősorban a megállapított tényállást támadja, a tényállás pedig az iratok alapján kiegészíthető, ezért nem hatályon kívül helyezésre irányul elsősorban az indítványa.

Rámutatott, hogy a felülbírálatra kerülő büntetőügy kulcskérdése, hogy minősíthető-e kölcsönnek a pénz, ami vádlott neve számlájára érkezett. Álláspontja szerint nem, mivel a tulajdonostárs vételár előlegéből kapott kölcsönt, banktechnikai okokból közvetlenül a számlájára érkezett a pénz. Elvi kérdésként felvetette, hogy a vádhatóságnak kell bizonyítania, hogy a vádlottnak érkezett pénz vételár részlet, azaz adóalap volt-e, amennyiben bizonytalanság van e kérdésben, az a vád terhére esik-e, vagy megfordul-e a bizonyítási teher, ahogy azt az elsőfokú bíróság értékelte. Felhívta a bíróság figyelmét arra, hogy **B.B.** teljes vallomásának figyelembevételével és **C.C.** tanúvallomásának a bizonyítékok körébe beemelésével a tényállás kiegészíthető, ez alapján megállapítható, hogy kölcsön jogügylet címén jutott védencc ehhez a pénzhez, ennek megfelelően a vád által felrótt időszakban - 2003-2004-ben - nem keletkezik jövedelemadó fizetési kötelezettség; a zárást követően egy választott bírósági megállapodással peren kívüli eljárással lezárták a szerződéses ügyletet, ekkor keletkezett természetesen adófizetési kötelezettsége védenccnek, de akkor már a büntetőfeljelentést is megtette az adóhatóság, így fel sem merül adóeltitkolás.

Mindezekre tekintettel elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság mentse fel védenccét, mivel nem bizonyított, hogy a vádlottnak jövedelemadó fizetési kötelezettsége keletkezett, másodlagos indítványa az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

A nyilvános ülésen az ügyész változatlan formában fenntartotta a Győri Fellebbviteli Főügyészség írásban benyújtott indítványát.

Kifejtette, hogy a védelmi fellebbezést nem tartja alaposnak, ugyanakkor hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság szabályos bizonyítási eljárás lefolytatását követően, törvényes mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségének is eleget tett, részletesen leírta, miért nem fogadta el a kölcsönre alapított védekezést.

A védelem által felvetett tanúk - **B.B.** és **C.C.** - vallomásainak pontos ismertetése mellett kifejtette, azok miért nem tartalmazznak kellő bizonyítékot a vádlotti védekezés megerősítésére. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésének irányával egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének e körben is maradéktalanul eleget tett.

A vádlott bűnösségére levont következtetés helytállóan a minősítést törvényesnek találta azzal, hogy az ítéletben írtakkal egyezően, azt fenntartva kifejtette, hogy az enyhébb büntetési tételkeretre tekintettel az 1978. évi IV. tv. alkalmazása jelent a vádlott számára kedvezőbb elbírálást. Ezért az 1978. évi IV. tv. alkalmazására tett indítványt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a vádlott terhére rótt cselekményeket 3 rb, az 1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetnének minősítse, a vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésként, a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést pénzmellékbüntetésként tekintse kiszabottnak, mellőzze a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezést, az indokolást fenti módosításokkal pontosítsa és az elsőfokú ítéletet egyebekben hagyja helyben.

Az ítélet tábla a Be. 348.§ (1) bekezdése szerinti *teljes felülbírálat során* a bejelentett fellebbezés alapján, a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felmentésre irányuló védelmi és vádlotti fellebbezést nem találta alaposnak, a fellebbviteli főügyészségnek az 1978. évi IV. tv. - így az abban foglalt anyagi jogi jogszabályoknak az - alkalmazására, a bűncselekmény megnevezésének, rendbeliségének megváltoztatására, a főbüntetés halmazati büntetéskénti kiszabására, az alkalmazott pénzbüntetés helyett pénzmellékbüntetés alkalmazására, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés mellőzésére - tett indítványa helytálló.

A törvényszék az eljárási szabályok megtartásával folytatta le a büntetőeljárást. Ügyfelderítési és indokolási kötelezettségét teljesítette. Az ítélet tábla olyan eljárási, vagy megalapozatlansági hibát, ami az ítélet érdemi felülvizsgálatának akadályá lenne, nem tárt fel.

A védelem hivatkozása az indokolási kötelezettség elmulasztására, mint abszolút hatályon kívül helyezési okra nem foghatott helyt. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét akkor szegi meg, ha indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tesz eleget, hogy emiatt az ítélet a felülbírálatra alkalmatlan, vagy az első fokú ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes. E két feltétel valamelyikének megléte sem minden esetben kötelezi a másodfokú bíróságot a kasszációs jogkör gyakorlására. A ténykérdésre vonatkozó indokolási kötelezettség megsértése, mint hatályon kívül helyezési ok esetén a ténykérdések vizsgálata körében megállapítható, hogy az erre vonatkozó indokolási kötelezettség hasonlóságot mutat a megalapozatlanság törvényi eseteivel, attól azonban el kell határolni mivel a másodfokú bíróságnak megalapozatlanság esetében lehetősége van a határozat kiegészítésére, illetve megváltoztatására, ennek megfelelően vizsgálnia kell, hogy a megalapozatlanság kiküszöbölhető-e és így módon az ítélet megalapozottá tehető-e. Az érdemi felülbírálatnak nem lehet helye és az indokolási kötelezettség megsértése folytán a hatályon kívül helyezés felől kell döntenie, ha a fellebbezéssel támadott ítélet indokolása olyan hiányosságban szenved, hogy abból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította. A jogkérdésre vonatkozó indokolási kötelezettség megsértése általában nem valósít meg abszolút hatályon kívül helyezési okot, a feltétlen eljárási szabálysértés megállapítható azonban, ha a jogi indokolás oly mértékben hiányos, hogy abból jogi következtetés útján sem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság milyen jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg határozatát, és ez a büntetőjogi főkérdésekben meghozott döntését befolyásolta.

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy az indokolási kötelezettség megsértése nem állapítható meg, ha az ügydöntő határozatból kitűnik az eljáró bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi

álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel, a büntetéssel és/vagy intézkedéssel kapcsolatban - mire alapozta. A bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége, az értékelés eredménye kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának meg nem engedett támadása (BH2013.10) Az indokolási kötelezettség megsértése akkor valósulhat meg - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező - eljárási szabálysértésként, ha a megtámadott határozat oly mértékben hiányos, hogy nem állapítható meg belőle, mire alapította a bíróság a döntését, ezáltal ugyanis az érdemi felülbírálat lehetősége hiúsul meg (BH2012.32.)

Az eljárási elsőfokú bíróság a törvényes vád kereteihez igazodva - a vádat kimerítve és azon nem túlterjeszkedve - a bizonyítás eredményeként állapította meg a tényállást, a bizonyítékokat számbavette, egyenként és összességében értékelte, az alkalmazott anyagi és eljárási jogi szabályhoz vezető következtetéseit, álláspontját rögzítette. Így - szemben az indítványban foglaltakkal - eleget tett indokolási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság 2017. június 9. napján előlről kezdte a bizonyítási eljárást, erre tekintettel állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék 2017. június 9., július 4., szeptember 27. és október 3. napján tartott tárgyalás alapján hozta meg ítéletét, mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélete bevezető részében mellőzte az ezt megelőző tárgyalási napokra történő utalást.

A törvényszék az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta és beszerezte, azokat alaposan megvizsgálta, egyenként és összességükben értékelte.

Foglalkozott az összes olyan adattal és körülménnyel, amely a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához hozzájárult. Felsorolta és a szükséges mértékben egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a tényállást. Indokát adta, hogy milyen bizonyítékokat fogadott el és miért, továbbiakat pedig, miért nem tudott figyelembe venni.

A vádlott terhére számba vehető bizonyítékok összességükben egy olyan zárt láncolatot alkottak, amelynek elemei egymás bizonyító erejét fokozva alkalmasak voltak az ítéleti tényállás megalapozására.

A bizonyítási eljárás során a törvényszék kihallgatta a vádlott neve vádlottat, tanúként hallgatta ki a **1. N.V** tanácsadójaként a ... körüli jogügyletekben részt vevő **B.B.t**, az adásvétel során a **2. Ltd-t** képviselő **C.C.et**, a vádlottat adótanácsadóként segítő **A.A.t**; a vádlott vállalkozásában dolgozó **D.D.ot**; az adóhatóság részétől a vádlott vagyonosodási vizsgálatát végző revizorokat, **E.E.t** és **F.F.t**, ismertette a terhelt és a fenti tanúk nyomozás során tett vallomásait, ugyancsak tanúként hallgatta ki **G.G.t**, **H.H.t**, **I.I.t** és **J.J.t**, ismertette az igazságügyi - könyvszakértői véleményeket a szakértőt a tárgyaláson meg is hallgatta. Ismertetéssel a bizonyítékok körébe vonta az eljárás során beszerzett releváns iratokat. Feltárt valamennyi bizonyítékot, melyek az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesek voltak.

Az időrendben tényállásba szedett cselekménysor jól mutatja a terhelt által megvalósított elkövetési magatartást.

A vádlott védekezésének lényege, hogy azokat az összegeket, amelyeket a tényállás szerint vételárelőlegként kapott, valójában nem ezen a jogcímen, hanem kölcsönként kapta, ezért azokhoz személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség - legalábbis a 2008-as évet megelőzően - nem kapcsolódik. Így a 2003-as, illetve a 2004-es időszakban nem volt fizetendő adó, 2008. évben volt

az ún. zárás (a Zárlati Megállapodás és Nyilatkozat aláírása), amellyel kapcsolatban - 2009-ben - adót kellett volna bevallania, de amikor világossá vált a bevétele pontos összege, **A.A.** adótanácsadó azon kérdésére, hogy miként tudná az adót megfizetni azt mondta neki, hogy vizsgálat alatt van az ügy évek óta, így a bevallás tétele önrevíziónak minősülne, márpedig vizsgálat alá vont időszak vonatkozásában nem lehet önrevíziót benyújtani. Annak igazolására, hogy a 2003-2004-es időszakban üzletrész értékesítésből nem lehetett fizetendő személyi jövedelem adója, hivatkozott a Zárlati Megállapodás és Nyilatkozat „Előzmények” című részének első bekezdése és a 2003. június 23-i keretszerződésre mely úgy fogalmaz, hogy ő maga a vételárból csak a szerződés zárásakor - 2008. február 19. napjával - részesül. Ez az a tény, amely tehát kizárja, hogy ő a 2008-as évet megelőzően vételárrészletet kaphatott volna, így 2008-at megelőzően ebből kifolyólag adófizetési kötelezettsége sem keletkezhetett.

A vádlott azon felmerült kérdésre vonatkozóan, miként lehetséges az, hogy mindennek ellenére lehetnek az ügyletnek olyan szereplői, akik vételár címén utaltak bizonyos összeget a vádlott részére azt a magyarázatot adta, hogy ez úgy lehetséges, hogy a vádlott mellett eladó pozícióban lévő **2. Ltd.** és a vádlott kölcsönszerződést kötött egymással, miszerint az **Ltd.** a hozzá a **1. N.V.-től**, mint vevőtől vételár részlet, illetőleg vételár előleg jogcímen érkezett összeget kölcsönadja a vádlott részére. Pusztán banktechnikai okokból, a feleslegesen fizetendő jutalékok elkerülése érdekében történt, hogy a **1. N.V.-től** valóban vételár részlet jogcímen elindított pénz egyes részei közvetlenül a vádlotthoz érkeztek meg, melyhez a **2. Ltd.** hozzájárult.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló releváns bizonyítékok értékelése során helyesen állapította meg, hogy köztük nem merült fel olyan, mely alátámasztotta volna a vádlott azon állítását, miszerint ő vételárat nem, csupán kölcsönt kapott a szerződés zárása előtt.

A Zárlati Megállapodás és Nyilatkozat visszautal a keretszerződés 3. pontjára, mely nem tartalmazza a Zárlati Megállapodás és Nyilatkozat által hivatkozottakat, ezért a másodfokú bíróság sem fogadhatta el Zárlati Megállapodás és Nyilatkozat-ot olyan okiratként, amelynek tartalma összhangban van a valósággal, ezért nem képezhette ezen okirat a megállapított tényállás alapját sem.

A kihallgatott tanúk közül - ahogy erre az elsőfokú bíróság is hivatkozott - **A.A.**-nak csupán az iratokból volt arról tudomása, hogy vádlott neve vádlott kölcsönt kapott egy külföldi cégtől, **D.D.** nem tudott nyilatkozni arról, hogy vádlott kapott-e vételárat a **1. N.V.-től**, kölcsönügyletről pedig csak hallomásból volt tudomása, még azt sem tudta, kik voltak pontosan a felek, így a két tanúvallomás nem volt alkalmas arra, hogy a megállapított tényállást megkérdőjelezze.

Az eljárás során kísérlet történt jogsegély keretében az eljárásban többek által megnevezett **K.K., L.L., M.M., N.N.** nevű személyek felkutatására és tanúkénti kihallgatására, akik a rendelkezésre álló adatok szerint a **1. N.V.-vel**, illetve a **2. Ltd.-vel** kapcsolatba hozható személyek voltak, így az ügyről érdemi információval kell, hogy bírjanak. Ilyen személyeket azonban nem sikerült találni, vallomásuk így nem áll rendelkezésre.

A nyomozati iratok, illetve annak mellékletei között számos olyan írásbeli dokumentum található még - mindenekelőtt banki papírok, találkozókról, tárgyalásokról készült jegyzőkönyvek, levelezések, cégiratok, amelyek a bíróság által megállapított tényállásba beleilleszthetők, ugyanakkor olyanok köztük nincsenek, melyek a vádlott állítását alátámasztanák. A jogsegély keretében beszerzett dokumentumok között (1855-1961/c. oldal) vannak, amelyek szerint a **2. Ltd.** kölcsönt nyújt vádlott neve vádlott részére, ezek a megállapodások azonban határozottan e két fél között kötettek, és a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem kapcsolhatók a **1. N.V.-hez**, illetve az általa utalt összegekhez.

Az igazságügyi könyvszakértő véleményében arról nyilatkozott, hogy a vádlottnak kölcsönnyújtás esetén vizsgált időszakban adófizetési kötelezettsége nem volt, összecszerően kimunkálta, hogy amennyiben vételárelőlegeknek minősíthetők a vádlott számlájára utalt összegek, akkor a 2003. és 2004. valamint 2008. évi be nem vallott jövedelmek után mennyi személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség terhelte volna a vádlottat. Leírta azt is, hogy amennyiben a zárlati megállapodás szerint 2008. évi bevételként számolható el vételár, annak mi az szja vonzata.

A többi tanúvallomás és okirat pedig nemcsak, hogy nem támasztotta alá a vádlotti védekezést, hanem - ahogy erre a törvényszék hivatkozott a határozatában - kifejezetten igazolta annak ellenkezőjét, tehát azt, hogy vádlott neve vádlott már a szerződés zárása előtt is részesült vételárban.

B.B. tanúvallomásában (nyomozati iratok 605. oldal, B.235/2014/14. számú bírósági irat 14-25. oldal) egyértelműen elmondta, hogy a 2003. novemberi és a 2004. márciusi utalás, melyet mindkétszer a **1. N.V.** utalt vádlott neve vádlott részére, egyaránt vételár előleg volt. A tanú által az elsőfokú bíróságon becsatolt egyik irat szintén „**vádlott nevenek** fizetendő” „vételár”-ról szól, egy, a vádlott, illetve **C.C.**, mint eladók által neki írott, 2004. március 11. napi keltezésű levél is úgy fogalmaz, hogy „...létrejött megállapodás szerinti további vételárrész(ek) terhére az Eladóknak megfizetendő...előleget az Eladók által közösen megjelölt bankszámlaszámra szíveskedjenek átutalni...”.

C.C. tanúvallomásában (nyomozati iratok 617. oldal, B.235/2014/32. számú bírósági irat 8-14. oldal) szintén akként nyilatkozott, hogy vádlott neve vádlott mint eladó szerepelt az ügyletben, tulajdonrészrel bírt, tehát biztosan kapott vételárat, elmondta, hogy a **vádlott neve** egyik cégének hitelezett a **2. Ltd.**, azt azonban nem tudta, ez időben mikor volt és olyan tartalmú nyilatkozatot nem tett, hogy a vádlott kapott kölcsönt a **2. Ltd.**-től.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése során helyesen állapította meg, hogy a vádlott a 2003. , 2004. és 2008. évben vételár jogcímén szerzett bevételei után nem tett eleget személyi jövedelemadó bevallási és adóbefizetési kötelezettségének, így másodfokon sem foghatott helyt az a védői .hivatkozás, hogy a költségvetésnek okozott kár összegének jelentős részét - tekintettel arra, hogy kölcsön után nincs adófizetési kötelezettség - cáfolták volna a bizonyítékok.

Nem foghatott helyt az a védői hivatkozás sem, hogy a költségvetési csalás törvényi tényállási elemei amiatt nem valósultak meg, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok a tévedésbe ejtést egyértelműen cáfolják, mivel az adóhatóság 2008-ban már ismerte a szerződést, valamint a vádlott abból várható jövedelmét, tovább a vádlott nem volt jogosult az ellenőrzés időszaka alatt bevallást benyújtani, sőt a feljelentés a bevallási időszakot már megelőzte.

Az elsőfokú bíróság által az ítélet 11. oldal 1. bekezdésben foglalt indokolást - megállítva annak helyességét - ki kellett egészíteni az alábbiakkal, mivel a tényállásban írt bűncselekmény helyes jogi megítélésének alapjául csak a történeti eseménysor - folyamatában, összefüggésében történő - értékelése szolgálhat.

A vádlottnak - ha nem is vesszük figyelembe adóelőlegfizetési kötelezettségét - végső soron a 2003. évi jövedelmeiről 2004. május 21. napjáig, 2004. évi jövedelmeiről 2005. május 21, míg 2008. évi jövedelmeiről 2009. május 21. napjáig kellett adóbevallást benyújtania, melyet az alábbiak szerint tett meg.

A NAV által a vádlott 2001-2005. évre vonatkozó személyi jövedelemadóban lefolytatott bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés során a 2003. év 2004. évi bevételeit vizsgálva megállapításra került, hogy a vádlott által 2004. évben benyújtott személyi jövedelem adó

bevallásában foglaltak szerint 2003.évben 2.398.526.-Ft nettó jövedelme, a 2005. éven benyújtott személyi jövedelem adó bevallásában foglaltak szerint 2004. évben nettó 861.040 Ft jövedelme volt, továbbá 508.666.-Ft összegű egészségügyi ellátásban részesült. Ezt a vádlott nem vitatta. Nyomozati iratok 645. oldal valamint a feljelentés 2. mellékletének végén lévő Szja bevallások) Ahogy azt a tényt sem vitatta, hogy a tényállásban megállapított 2003. adóévre vonatkozó 29.671.530.-Ft jövedelemről 2004. májusában illetve 2004. adóévre vonatkozó 43.994.000 Ft jövedelemről 2005. májusában nem tett bevallást, védekezése arra irányult csupán, hogy annak oka, hogy fenti összegek tekintetében nem tett bevallást, az volt, hogy szerinte azok nem adóköteles bevételei, hanem kölcsönként kapott összegek voltak, ekként személyi jövedelemadó alapján nem képezték.

A NAV a vádlott 2001-2005. évre vonatkozó személyi jövedelemadóban lefolytatott bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés eredményeként 2008. június 2. napján hozott - a fellebbezés és bírósági eljárás folytán évekkel később jogerős - határozatot, melyben megállapítást tett arról, hogy a vádlott 2003. és 2004.évre vonatkozó személyi jövedelemadó bevallásaihoz viszonyítottnan milyen adókülönbözetet illetve adóhiányt állapított meg. (Az ehhez fűződő későbbi határozatok adatait, köztük a számszaki adatokat is az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása, az ítélet 5. oldalán pontosan megjelöli.)

A NAV a vádlott személyi jövedelemadót érintő egyéb megállapításai - mint ahogy az azt megelőző revízió - a vádlott 2008. évi jövedelmének vizsgálatára nem terjedt és figyelemmel a 2008. évi jövedelem 2009. év május 21. napi bevallási kötelezettségére nem is terjedhetett ki.

A NAV 2008. év április 29 napján tett feljelentést többek között a vádlott 2003. és 2004. évi bevételeinek eltitkolása miatt adócsalás büntett elkövetésének alapos gyanúja miatt, mely feljelentés alapján megindult a büntető eljárás. 2008. évet a feljelentés nem érintette.

A vádlott első 2008. november 13. napján fogatosított gyanúsított kihallgatásakor érdemi védekezést nem terjesztett elő, a gyanúsítás ténye ellen panasszal élt, melynek a Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség B.1514/2008/5. számú, 2008. november 19. napján kelt határozatával azzal adott helyt, hogy a gyanúsításban közölt tényállás nem a büntetőeljárás során megállapítottakat tartalmazza, illetve semmilyen formában nem tartalmazza, hogy mi a gyanúsított terhére rótt cselekmény megnevezése és jogi minősítése, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok a megalapozott gyanú közlésére sem voltak még elegendők. .

A nyomozó hatóság 2009. december 1. napján rendelt ki az ügyben igazságügyi könyvszakértőt arra a kérdéskörre is, hogy a vádlottnak mekkora jövedelem után milyen adónemben, mennyi adót kellett volna fizetnie 2003 évtől 2008. évig bezáródóan keletkezett jövedelmei után, illetve milyen összegben tett eleget adófizetési kötelezettségének.

A kirendelt igazságügyi könyvszakértő 2010. május 10. napján készült igazságügyi könyvszakértői véleményében vizsgálta a vádlott üzletész értékesítésének teljes adóvonzatát, ennek kapcsán a 2008. évben szerzett jövedelem adóvonzatát is, ennek során beszerezte és az igazságügyi könyvszakértői vélemény 2. mellékletében csatolta (nyomozati iratok: 1137) a vádlott 2008. évi személyi jövedelemadó bevallását, mely szerint a vádlott bevallott 2008. évi összes jövedelme 3.240.000.-Ft. Ezen adóbevallásban sem szerepel adóalapot növelő tényezőként sem a tényállás szerint 2008. évben megkapott üzletész vételár-részlet, sem a vádlott által hivatkozott elszámolás után neki járó vételár, a tényállásban megállapított 4.974.000.-Ft személyi jövedelemadó hiány alapján képező 19.896.000 Ft bevétel ekként került eltitkolásra.

A vádlott következő, gyanúsított kihallgatására 2010. június 7. napján került sor, amikor is az üzletrész értékesítéshez fűződő teljes, 2003-2008. évig terjedő időszakra vonatkozó jövedelem eltitkolás kapcsán hallgatta ki a nyomozó hatóság.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség B.1514/2008/51-II. számú vádirata 2014. június 14. napján került benyújtásra a Győri Törvényszékre akként, hogy az abban írt tényállásnak az alapját a vádlott üzletrészenek értékesítése kapcsán 2003.; 2004. és 2008. évekre vonatkozó személyi jövedelemadó alapját képező valamennyi eltitkolt 338.223.649.-Ft jövedelem képezte és lett a vád tárgya az összesen keletkezett 78.639.530.-Ft adóbevétel csökkenés akként, hogy az 2003. évi jövedelem után 29.671.530.-Ft, 2004 évi jövedelem után 43.994.000.-Ft, valamint a 2008 évi jövedelme után 4.974.000.-Ft.

A 2004. május 21. és 2005. május 21. napján hatályos 1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdése szerinti adócsalást az követi el, aki az adókötelezettség, megállapítása szempontjából jelentős tény (adatot) a hatóság, előtt valótlanul ad elő vagy elhallgat, és ezzel vagy más megtévesztő magatartással az adóbevételt bevételeinek összegét csökkenti.

A 2009. május 21. napján hatályos 1978. évi IV. tv 310. §(1) bekezdése szerinti adócsalást az követi el, aki az adókötelezettség megállapítása szempontjából jelentős tényre (adatra) vonatkozóan valótlan tartalmú nyilatkozatot tesz, vagy ilyen tény (adatot) a hatóság előtt elhallgat, és ezzel vagy más megtévesztő magatartással az adóbevételt csökkenti.

Az adócsalásnak a vádban írt és az ítéleti tényállásban megállapított elkövetési magatartása röviden összefoglalva a tévedésbe ejtés, megtévesztés, mely a személyi jövedelemadó megállapítása kapcsán jelentős tény valótlan előadásával, illetve olyan adat elhallgatásával, mely tény közölni kellene valósul meg és ez a megállapításra jogosult hatóságban kialakítja a téves tudattartalmat, s ezzel okozati összefüggésben áll majd be a tényállásszerű eredmény, azaz az adóbevétel csökkenése. A személyi jövedelemadó megállapítása kapcsán jelentős tény valótlan előadása illetve olyan adat elhallgatása, mely tény közlésére köteles lenne a magánszemély adózó a gyakorlatban olyan - valótlan - tartalmú adóbevallás benyújtásával valósul meg, mely nem tartalmazza a terhelt valamennyi személyi jövedelemadó alapját képező, ekként személyi jövedelemadó fizetési kötelezettségét megalapozó jövedelmét.

A 2003. és 2004. adóévet illető személyi jövedelem adó bevallások benyújtásának határideje évekkel korábban volt, mint az adóhatósági vizsgált 2007. évi megkezdése, melynek során vizsgálták a vádlott 2003. és 2004. év személyi jövedelemadó alapját képező jövedelmét. Erre tekintettel az tény, hogy az adóhatóság a revízió során 2007. évben illetve azt követően tudomást szerzett a vádlott 2003. és 2004. évi bevételeiről, nyilvánvalóan nem zárja ki azt, hogy a vádlott valótlan tartalmú - az üzletrész értékesítés folytán keletkezett jövedelmét nem tartalmazó - személyi jövedelemadó bevallásával a fizetendő személyi jövedelemadó tekintetében tévedésbe ejtette az adóhatóságot és ezáltal kárt okozzon az állami költségvetésnek, tényállásszerű magatartását a vádlott 2003. évre vonatkozóan 2004. május 21.napján, míg 2005. évre vonatkozóan 2005. május 21. napján megvalósította, ezáltal a cselekménye ekkor befejezett. A tévedésbe ejtő vádlotti magatartást nem negligálja az a körülmény, hogy a NAV ezen időszak tekintetében később lefolytatott revízió folytán tudomást szerez a vádlott 2003. és 2004. évi valós jövedeleméről és megállapítja az adóhiányt, melynek megfizetésére - bírság egyidejű kiszabásával - kötelezi a vádlottat.

Ami a 2008. évi jövedelem utáni személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség bevallását és a személyi jövedelemadó megfizetésének elmaradását illeti, szintén nem lehet hivatkozási alap a

vádlottí védekezés, mivel a vádlott adóbevallási kötelezettsége az adórevízióval érintett időszakon kívül esik, egyébként is a vádlott 2008. évi jövedelemről adott be bevallást, így nem foghatott helyt az a hivatkozás sem, hogy folyó adóhatósági vizsgálat miatt nem vallotta be a vádlott az üzletész értékesítésből származó jövedelmét, mivel 2008. évi jövedelemre az adóhatósági ellenőrzés és az azt követő eljárások nem terjedtek ki.

A vádlott egyébként - szemben a védelem által hivatkozottakkal - adott be adóbevallást 2008. évi jövedelme tekintetében, az azonban nem tartalmazott olyan 2008.évben szerzett jövedelmet, mely kapcsolatba hozható lett volna az üzletész értékesítés kapcsán 2008. évben fizetett vételár részletével vagy a vádlott által hivatkozott 2008. évi elszámolás végén a vádlottat megillető vételárral. Mivel az adóhatósági vizsgálat nem terjedt ki a vádlott 2008. évi jövedelmére, a 2008. évi jövedelme tekintetében - márpedig szerinte ekkor keletkezett jövedelme az üzletész értékesítésből - nem volt az adóhatóságnak más tényadata, mint a vádlott 2008. évre vonatkozó személyi jövedelem adó bevallása. A valótlán tartalmú 2008. évi jövedelméhez kapcsolódó személyi jövedelemadó bevallásával a fizetendő személyi jövedelemadó tekintetében így tévedésben ejtette az adóhatóságot és ezáltal kárt okozott az állami költségvetésnek, tényállásszerű - az elsőfokú ítéletben meghatározott összegű személyi jövedelemadó hiányt okozó - magatartását a vádlott 2008. adóévre vonatkozóan 2009. május 21.napján megvalósította, ezáltal a cselekménye ekkor befejezett. Ezen tévedésbe ejtő vádlotti magatartást nem negligálja az a körülmény, hogy a NAV korábbi adóévek tekintetében lefolytatott revíziója során adózó nyilatkozata alapján felmerült, hogy az ott vizsgált jogügyletből adódóan a vádlottnak majd 2008. évben a revíziókor még ismeretlen összegű, személyi jövedelemadó alapként figyelembe veendő jövedelme fog keletkezni.

Ahogy az igazságügyi könyvszakértő véleményében meghatározta (nyomozati iratok 2035.oldal) a vádlott adóbevallási és adófizetési kötelezettsége az üzletész értékesítésből származó jövedelme vonatkozásában összesen 78.639.530.-Ft-ban - mely a 2003. évi jövedelem után 29.671.530.-Ft-ban, 2004 évi jövedelem után 43.994.000.-Ft-ban, valamint a 2008 évi jövedelme után 4.974.000.-Ft-ban - határozható meg, abban az esetben, ha a számlájára utalt bevételeket tekintjük az üzletésze ellenértékeként és az összegeket a jóváírás időpontjában bevételként vesszük figyelembe. Ezek azok az összegek, melyekkel a vádlott az adóhatóságot megtévesztő, a fenti jövedelmeket eltitkoló, ezáltal valótlán tartalmú adóbevallások benyújtásával az állami költségvetést csökkentette.

Mindezekre is tekintettel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelő tevékenységét megfelelően - a törvényi követelmények és a kialakult bírói gyakorlat szerint - elvégezte, ekként azonos bizonyítéki kör mellett - a felülmérlegelés tilalmát is szem előtt tartva - nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére, a törvényes mérlegeléssel megállapított tényállás ekként nem támadható és írható felül. A vádlott felmentésre irányuló fellebbezés ekként nem foghatott helyt.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított tényállás összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján az alábbi tekintetben szorul helyesbítésre a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával:

A történeti tényállást az ítélet 4. oldalának 2 db táblázat közötti részének 4. sorának második felétől az elkövetési idő pontos meghatározásával azzal pontosítja a másodfokú bíróság, hogy „vádlott neve vádlott sem *2004-2005 években*, sem *2009. évben* ezen jövedelmeiről nem adott számot személyi jövedelemadó bevallásaiban és ezáltal az állami adóbevételt ezen összegekkel csökkentette."

Az így pontosított tényállás minden tekintetben megalapozott, így az ítéletábra erre alapította a határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A megalapozott tényállás alapján a törvényszék helyesen vont le következtetést vádlott neve vádlott bűnösségére, tévedett azonban, amikor a cselekmények elbírálásakor az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C.tv. törvény rendelkezéseit alkalmazta.

vádlott neve vádlott cselekményének az első fokú bíróság által alkalmazott hatályos Btk. szerinti minősítés esetén a vádlottal szemben kiszabható szabadságvesztés büntetés mértéke 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

A vádlott által be nem vallott jövedelmek után fizetendő személyi jövedelemadók összegeire (29.671.530.-Ft, 43.994.000.-Ft és 4.974.000.-Ft) és arra figyelemmel, hogy az elkövetéskor (2004. május 21, 2005. május 21 és 2009. május 21. napján) hatályos 1978. évi IV. tv.138. /A. § c.) pontja szerint az adóbevétel csökkenése jelentős, ha 2 millió forintot meghalad, de 50 millió forintot nem halad meg, megállapítható, hogy a vádlott terhére az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseit alkalmazva 3 rb a Btk. 310 § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő adócsalás büntette állapítható meg. A halmazati szabályokra figyelemmel kiszabható büntetés mértéke 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, miszerint a vádlott terhére rótt költségvetést károsító cselekmény tekintetében összességében az elkövetéskor hatályos törvény biztosít kedvezőbb elbírálási lehetőséget.

Ezért a bűncselekmények minősítését az elkövetéskor hatályban lévő Btk. szerint megváltoztatta, a vádlott neve vádlott által elkövetett bűncselekményeket 3 rb adócsalás büntettének (1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés) minősítette.

Az elsőfokú bíróság felsorolta az enyhítő körülményeket és megállapította, hogy súlyosító körülményt nem észlelt. A másodfokú bíróság megállapította, hogy súlyosító körülmény, hogy a vádlott 1 rb cselekményét büntetőeljárás hatálya alatt követte el, míg a megváltoztatott minősítésre tekintettel súlyosító körülményként kellett figyelembe venni a halmazatot is.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett cselekmény, a halmazatra tekintettel kiszabható szabadságvesztés tartama 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedhet.

Átértékelve a büntetéskiszabási körülményeket azt kellett megállapítani, hogy a Btk. 2. § figyelembe vételével az elkövetéskor hatályos Btk. alkalmazása folytán az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és pénzbüntetés helyett megállapított, az új büntetési tételkeret alsó határát egy évvel meghaladó - az 1978. évi IV. tv. 12. § (1) bekezdése és 85. § (1), (2) és (3) bekezdései alkalmazásával halmazati büntetésül - az 1978. évi IV. tv 43. § a.) pont alapján kiszabott 2 év börtönbüntetés és az 1978. évi IV. tv. 64. § (1) a) pont és (2) bekezdés alapján meghatározott 6.000.000.-Ft pénzmellékbüntetés - tekintettel a szabadságvesztés büntetésnek az 1978. évi IV. tv. 89. § (2) bekezdése alkalmazásával történő próbaidőre felfüggesztésére is - a vádlott tekintetében helytálló, az arányos, szükséges és egyben elégséges is a büntetési célok megvalósításához.

A szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése önmagában súlytalanná tenné a vádlottal szembeni szankciót, a rendelkezésre álló adatok szerint megfelelő vagyona van, a haszonszerzési céllal elkövetett cselekményre figyelemmel őt pénzmellékbüntetésre is kellett ítélni. Az ítéletábra

akként közelített a törvényszék által kiszabott pénzbüntetés összegéhez, hogy a vádlottal szemben összehatásban és átváltoztatás esetén a szabadságvesztés tartamában is kedvezőbb mértékben állapította azt meg, figyelemmel arra, hogy az adóigazgatási eljárásban a 2003. és 2004. évi jövedelmei tekintetében az adóhiány megfizetési kötelezettsége jogerősen megállapításra került.

Ugyan az elsőfokú bíróság hivatkozott a jelentős időmúlásra, mint enyhítő körülményre, ennek kapcsán azonban utalni szükséges az Európai Emberi Jogi Bíróság határozatára, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye szövegezésére, - annak is a 6. cikkére - az ésszerű időn belül való eljárás követelményeire, amelyre figyelemmel volt a bíróság a büntetéskiszabása körében.

A 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkelye szerint, mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a bíróság tisztességesen, ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Magyarország Alaptörvénye is hasonlóképpen rendelkezik a XXVIII. cikkben, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Törvényi kötelessége tehát a bíróságoknak az eljárások ésszerű időn belül való lefolytatása.

A bíróságnak ezért - figyelemmel a nemzetközi jog és a Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria gyakorlatára - ezt a jelentős időmúlást mindenképpen értékelnie kellett a büntetés kiszabása körében, azt az elsőfokú bíróság meg is tette, de a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem kellő nyomatékka. Figyelembe veendő itt ugyanis az a körülmény is, hogy a vádlott a 2004. 2005. és 2009. évben elkövetett bűncselekmények miatt közel 10 évig állt a büntetőeljárás hatálya alatt. Mindezekre tekintettel a bíróság a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztése próbaidejének tartamát az 1978. évi IV. tv. 89. § (3) bekezdésében írt keretek között az elsőfokú bíróság által megállapított tartamnál egy évvel rövidebb időben, 3 évben határozta meg.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, az elkövetéskor hatályos Btk. alkalmazására figyelemmel kellett a másodfokú bíróságnak rendelkeznie az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadságra bocsátásra utaló rendelkezésének mellőzéséről.

Az ítélet *jogi indokolását* szintén az elkövetéskor hatályos Btk. alkalmazására figyelemmel kellett - a büntetés kiszabásánál az ítélet tábla által már felhívott régi jogszabályhelyek felhívásán túl - annyiban korrigálni, hogy a büntetés célját az 1978. évi IV. tv. 37. §-a, míg a büntetés kiszabásának elveit ugyanezen törvény 83. § (1) bekezdése határozza meg.

A fentiekben kifejtettek alapján a táblabíróság a Győri Törvényszék 2017. október 3. napján kihirdetett B.235/2014/32. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2018. február hó 28. napján

Szalai dr. Joánovits Krisztina
előadó bíró. Péntek László a
tanács elnöke. Takács dr.

Helyes Klára bíró

A Győri Törvényszék B.235/2014/32. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatásokkal 2018. február 28. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

. Péntek László
a tanács elnöke